

PETA VAZMENA NEDJELJA C

Uvod

Nalazimo se u 5. vazmenoj nedjelji C. Približavamo se blagdanu Duhova. To je pedeseti dan po Pashi – Prijelazu – Uskrsu. Prijelaz je, vremenski i duhovno, najširi opseg tzv. pashalnog misterija: iz ovovremenosti u puninu onovremenosti, iz tame u svjetlo, iz smrti u život, u puninu eshatološke stvarnosti naroda Božjeg. Uskrs završava s Duhovima. Prvi i najveći dar Uskrsloga je Duh Sveti. Zapravo, ove pouskrsne nedjelje trebamo doživljavati objedinjeno: kao sve veći Božji krštenici i sljedbenici Kristovi. Krist nas kroz uskrsna čitanja *poučava*, po svome Duhu, da snažnije zaživimo kao kršćani, te da se sve više, u Duhu Svetom, suobličimo – njemu – Raspetome i Proslavljenome. U današnjim čitanjima za službu Božju čut ćemo kako, preko uskrsnuća Gospodnjeg, Bog poziva na *međusobnu ljubav* čitav ljudski rod. Ne poziva samo izabrani narod Izraela, nego i sve *pogane*. (Pogani se klanjaju svojim krivim bogovima). U svim narodima dogodit će se to, da će „oni biti narod njegov, a on će biti Bog s njima i otrt će im svaku suzu s očiju.“ Sve ovo navedeno poučava nas i poziva na „*ljubav sveljudskog dosega i opsega*.“ Novost je u tome da naša ljubav treba biti slična Gospodinovoj. A to znači da svoju ljubav i svoj život trebamo davati za svoju braću i da moramo ljubiti i svoje neprijatelje. Dakle, pravom vjerniku, redom, se zabranjuje: mržnja i ravnodušnost prema bilo kome bližnjemu: svaki čovjek je, kao Božje dijete, tvoj brat i tvoja sestra. Današnja civilizacija je upravo u krizi zbog nedostatka ljubavi. Očito je to u braku i u obitelji, ali i na području morala, politike, kulture i drugih aktivnosti. O potrebi ljubavi jednih prema drugima rijetko se može čuti u političkom, društvenom, pa čak i u kulturnom govoru. Ova tema čak izaziva podsmjeh. U ljubavi čovjek transcendirira sebe i ulazi u krug Božje ljubavi.

Najava

A Božja novost koju već sada možemo živjeti je Isusova nova zapovijed: „Ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas“. Pred ovom zapovijedi svi osjećaju nelagodu. Sama riječ ljubav, osim vezano za seksualnost, erotiku i sentimentalnost, prilično je strana u današnjim pogledima na život. Pripada svijetu snova, literature, propovijedi i... Možda je upravo zbog toga Isus i naziva, novom zapovijedi. „Odluči se za ljubav i radi što hoćeš.“ Sv. Augustin.

Tumačenje čitanja

Prvo čitanje (Dj 14, 21-27)

U Djelima apostolskim, o životu prvih zajednica, Luka nam pruža dragocjene podatke: o molitvama i zajedništvu dobara mlade jeruzalemske Crkve (2,43-47), o krštenju vodom i Duhom Svetim o slavljenju Euharistije (2,42+). Zatim o izabranju naučitelja i prezbitera (svećenika i viših svećenika), koji predsjedaju jeruzalemskoj Crkvi (11,30+). Druge starješine, voditelje imenuje Pavao u svojim novoosnovanim zajednicama (14,23). Sav rad u ranoj Crkvi vođen je i potican nesavladivim djelovanjem Duha Svetoga. (Duh Sveti je u širenju Crkve neprestano djelovao (Dj1,8+), do te mjere, da bi se Djela apostolska mogla nazvati „Evandjelje Duha Svetoga“ (JB). Osnova stvaranja Crkve je: Gospodin gradi svoju Crkvu snagom svoga uskrsnuća. Današnje **1. čitanje**, uzeto je iz Djela apostolskih, iz poglavlja 14, „Pavlovo prvo misijsko putovanje.“ Pavao i Barnaba pošli su iz Antiohije preko Cipra u Malu Aziju. Tamo su propovijedali Riječ Božju i osnivali kršćanske zajednice i susretali se s mnogim neprihvatanjima, napadima i progonima. No, njihova vjera bila je jača u snazi Duha Svetoga: „*Učvršćivali su duše učenika bodreći ih da ustraju u vjeri, jer da nam je kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje.*“ Odlomak 21 govori o njihovom „povratku u

Antiohiju sirijsku.“ (Antiohija je bila glavni grad Sirije u Rimskom Carstvu. Bio je to treći grad po veličini. U tom gradu sklonili su se prognanici iz Palestine, zbog vjere u uskrslog Krista, nakon kamenovanja đakona Stjepana). U Antiohioji su se vjernici prvi put nazvali KRŠĆANI. Pavao i Barnaba vraćali su se istim putem kroz gradove u kojima su oduševljavali ljude za Isusov pokret. Stigli su u Listru, (Listra je bila rimska kolonija, ali i Timotejeva domovina), u Ikonij i u Antiohiju. Cilj povratka u iste gradove bio je; utvrđivanje novoosnovanih kršćanskih zajednica u vjeri i postojanosti. Tu imamo po prvi put zacrtanu tzv. apostolsku vizitaciju ili pohod (B.D.). Da bi zajednicu vjernika učvrstili u vjeri trebalo ih je ponovo *posjetiti*, hrabriti i poticati na ustrajnost. Vrlo je značajno da su Barnaba i Pavao po svim crkvama postavljali starješine: „*Postavljali su im po crkvama starješine te ih, nakon molitve i posta, povjeralahu Gospodinu u kojega su povjerovali.*“ Crkva je dakle, od početka trebala ljude specifičnih zvanja koji su se posebno posvetili službi Crkve. Bili su to angažirani kršćani, obdareni i sposobni da zajednicu okupljaju i vode – prvi svećenici i prezbiteri. (prezbiter je viši rang svećenika). Ono: „*nakon molitve i posta*“ bio bi najstariji podatak o djelomičnom „svećeničkom ređenju.“ Barnaba i Pavao vraćaju se Crkvi koja ih je poslala: Crkva u Antiohiji. To je Crkva s prvim misijskim pozivom. Ta misijska djelatnost trajala je 5 godina. Događalo se to, oko 44. godine. Nakon toga Pavao i Barnaba povratniče se u Antiohiju da zajednici vjernika podnesu izvještaj. Odonda svaka živa Crkva jest misijska Crkva: svoje najbolje članove šalje u misije da donose evanđelje onima do kojih još evanđelje nije doprlo. „*Kad stigoše, sabraše Crkvu i propovijedaše što sve učini Bog po njima: da i poganima otvori vrata vjere.*“ Uspjeh rada nisu pripisivali sebi već Bogu, kojemu su očitovali zahvalnost što je poganima otvorio „vrata vjere.“ Iz čitanja jasno proizlazi da je bitna oznaka Crkve – „*zajedništvo – communio*“ – zajedništvo u Crkvi i među Crkvama.

Psalam (Ps 145, 8-13ab)

Psalam 145 je Davidov hvalospjev, „Pohvala Jahve kralja.“ David zahvaljuje Bogu, jer ga Bog spašava u svim njegovim nevoljama. Psalam se izvrsno uklapa u misijski duh 1. čitanja. Misionari utemeljuju kraljevstvo Božje, „*kraljevstvo vječno,*“ među svim narodima. Rad misionara je objavljivanje Boga koji se u Kristu objavio u Palestini: objavljuju ga po cijeloj kugli zemaljskoj. Misionari uvijek slave Gospodina i vele: „*Blagoslivljat ću do vijeka ime tvoje, Bože kralju moj!*“ Plod misija je da svi ljudi hvale i slave istoga i zajedničkoga Boga, Oca svih ljudi. Taj Bog, Otac kojega nam je objavio njegov Sin, Isus Krist, Bog je: „*Milostiv i milosrdan...spor na srdžbu, bogat dobrotom. Gospodin je dobar svima.*“ Misionari, svećenici slave Gospodina i njegovu slavu prenose svojim novo-vjernicima: „*Nek' te slave, Gospodine, sva djela tvoja i tvoji sveti nek' te blagoslivljaju!...Kraljevstvo tvoje kraljevstvo je vječno, tvoja vladavina za sva pokoljenja.*“ Vjera u Isusa Krista vodi vjernika u Kraljevstvo Božje, u vječni život – svijet u kojem neće biti suza i muke. Zato slijedim Krista!

Drugo čitanje (Otk 21, 1-5a)

Već se u Starome zakonu pouzdanje svetoga naroda temeljilo na obećanju da će Bog biti „uz svoj narod“ (Izl 25,8+). Ta je prisutnost Božja značila zaštitu protiv neprijatelja u ostvarivanju spasenja. I sada, po Ivanovu Otkrivenju, Bog je još savršenije, uza svoj „novi narod,“ što ga sa sobom sjedinjuje, po osobi svoga Sina, koji je Emanuel, (S-nama-Bog). Stoga Crkva živi od obećanja uskrsloga Krista: „*Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta*“ (Mt 28,20). Po ovim riječima: vjernici se nemaju čega bojati. Makar morali i trpjeti za ime Kristovo, na kraju će pobijediti Sotonu i sve njegovo zlo. Ovonedjeljno **2. čitanje**, izabrano je iz Otkrivenja, poglavlja 21: „Novo nebo i nova zemlja,“ odlomak „Nebeski Jeruzalem.“ U tekstu je prisutan simboličan govor koji upućuje na duhovni smisao. Slike novoga neba i nove zemlje su samo okvir, za novi Jeruzalem koji silazi s neba. A to simbolizira spasenje novoga Božjeg naroda u eshatonu, u konačnoj budućnosti. Ivan ima viđenje: „*Ja, Ivan, vidjeh novo nebo i novu zemlju,*

jer prvo nebo i prva zemlja uminu, ni mora više nema.“ Novi Jeruzalem u Knjizi Otkrivenja označava „narod Božji“ u punini eshatološke stvarnosti: „*I sveti grad, novi jeruzalem, (Ivan) vidjeh: silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica...*“ Stari zemaljski, Davidov Jeruzalem koji je simbol naroda Božjeg, je prošlost. „*Ni mora više nema.*“ (More u Bibliji uvijek bijaše simbol opasnosti i nemira; znak kaosa i nereda). „Novi Jeruzalem“ sada nastaje zbog Isusa Krista. Krist se u njega ugradio kao kamen temeljac. Njegovo uskrsnuće, utemeljenje je novoga svijeta. U novome svetome gradu, sam je Bog svjetlost. Novi Jeruzalem nema zemaljsko podrijetlo. On dolazi izravno iz nepoznatog s neba – „silazi odozgor.“ U njemu se očituje Božanska moć i milost. Slava Božja izbija iz njega. On dolazi od Boga, od Krista koji ostvaruje Božji naum. Okićen je kao zaručnica. Zaručnica je Crkva okupljena kao liturgijska zajednica koja treba postati „novi Jeruzalem“ (Otk 22,17). Novi Grad se priprema kao zaručnica za eshatološku svadbu (Otk 19,8). Njezina je ljubav zorna. Bog je u njemu neposredno nazočan. Ljudi u tome novom Gradu, tvore jedinstvo iz svih naroda ove zemlje. Nema u njima više nikakve svađe ni prepirke, nema ni patnje ni boli, ni suza ni jauka. Rane su iscijeljene. Posvemašnje savršenstvo vlada posvuda. Bog je s njima: „*I otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, jer – prijašnje uminu.*“ Onaj što sjedi na prijestolju, a to je Krist, Sin Božji reče: „*Evo, sve činim novo!*“ Novo započeto u djelu otkupljenja, dovršava se posljednjega dana i očituje se. Bog se rado daruje svakome tko za njim čezne. Bit će to Božji dar konačnog Spasenja po uskrsnom Isusu Kristu.

Evandjelje (Iv 13, 31-33a. 34-35)

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

Pošto Juda izađe iz blagovališta, reče Isus: „Sada je proslavljen Sin Čovječji i Bog se proslavio u njemu! Ako se Bog proslavio u njemu i njega će Bog proslaviti u sebi i uskoro će ga proslaviti! Dječice, još sam malo s vama. Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge.“

Današnje evandjelje, u 5. uskrsnoj nedjelji C, nadovezuje se na izvještaj s posljednje večere – Isusov oproštajni govor svojim učenicima. U tekstu se navode značajne Isusove riječi: „*Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge.*“ Što je ovdje novo? Zašto je Isusova zapovijed LJUBAVI, NOVA? U biblijskim knjigama Staroga zavjeta piše da je među ljudima postojao *zakon ljubavi*, koji se odnosio na pripadnike istoga naroda. Taj zakon poštivali su i nevjernici. Ljubav iz toga zakona bila je usmjerena uglavnom, prema onima koji su bili u srodstvu ili povezanosti: po krvi, zajedničkom tlu, pripadnosti plemenu ili domovini. Taj zakon Isusu je bio poznat, ali on ga mijenja – proširuje. On u stari zakon ljubavi uvodi novost: *ukazuje na LJUBAV BEZ GRANICA*. Po Isusu to je ljubav, u koju će biti uključeni SVI – svi ljudi na kugli zemaljskoj, a posebno oni slabiji koji je najviše trebaju. Kod Isusa to nije bila samo teorija. On je tu bezgraničnu, nesebičnu ljubav potvrdio svojim djelom i žrtvom vlastita života. Po ovoj Isusovoj zapovijedi, vjernik ne smije gajiti mržnju, ni ravnodušnost prema bilo kojem bližnjemu. Tko je za nas naš bližnji? To je svaki čovjek, kao Božje dijete: tvoj brat i tvoja sestra, moj brat i moja sestra, naš brat i naša sestra. U tom smislu govorit ćemo i danas o nadahnuću uskrsnog blagdana, koji za nas znači: s Kristovim uskrsnućem neka uskrsnu i naše duše! Kao Kristovi sljedbenici, imajmo stalno pred očima ova životna načela: ljubav je bolja od mržnje, zdravlje je bolje od bolesti, krepost je bolja od grijeha. Ivanov evandeoski odlomak uzet je iz oproštajne večere Isusa s učenicima. Juda je već izišao tražiti one koji će Isusa uhititi, mučiti i ubiti. Isus to zna i kaže učenicima: „*Sada je proslavljen Sin Čovječji i Bog se proslavio u njemu!...i njega će Bog proslaviti u sebi...uskoro će ga proslaviti!*“ Ostalo mu je još malo vremena, za svoje učenike. Mora im na kraju reći nešto važno, ono najvažnije.

On u tim trenucima ne govori o vjeri, o Bogu, ne drži veliki govor, nego im govori o LJUBAVI. Sav svoj život, djelovanje i učenje sveo je na zapovijed ljubavi. Po ljubavi se mjeri snaga Crkve, po njoj se mjeri vjernost Kristu. Obraća im se s velikom nježnošću i veli im: „Dječice, još malo sam s vama. Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge.“ Nazivajući ih „dječicom,“ Isus učenicima iskazuje ljubav, pažnju i nježnost, ali im ujedno i daje zadaću da budu njegovi nasljedovatelji u ljubavi. Po onome kako ljubite jedni druge, „*svi će znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge.*“ To je mjerilo Kristove ljubavi. Njegova ljubav je u formi predaje, Kristove egzistencije. Zato kršćanska ljubav počiva na formi predaje, dakle, tradicije uprisutnjenja Kristove ljubavi. Najizvrsnija forma te predaje je *euharistija*. Ona je temeljna predaja koja svjedoči o tome što je Krist činio i što (i danas), čini za nas. Krist od nas traži: naše predanje, prisutnost i brigu za druge, prije ostvarenja vlastitih prava. Krist ne traži ljubav kao *emociju*, jer je to psihološki nemoguće i nije u čovjekovoj volji. Njegova je zapovijed da se s ljubavlju odnosimo jedni prema drugima. A kako to ostvariti u praksi? (Rekli bi mi tehničari). Lako je ljubav iskazati onome koga voliš, ali iskazati ljubav onome tko ti je antipatičan ili te povrijedio i nanio ti zlo (još i više, ratno zlo, koje je obavezno smrt), a za Isusa to mora biti čin ljubavi i dobrote. (Ja sam naučila, hvala Isusu, da za ove zadnje treba moliti i biti im dobar, kako bi i oni postali Božji ljudi). Nije novost kršćanstva da se trebamo međusobno ljubiti. Novost je u tome da naša ljubav treba biti slična Kristovoj, a to znači da svoj život trebamo dati za svoju braću i da moramo ljubiti i svoje neprijatelje. Ali, nećemo imati udjela u Kristovoj slavi, ako poput Krista i mi ne prijeđemo put umiranja sebi samima. U sebi umrijeti: zlo, pohlepu, škrtost, laž, oholost i druge negacije, a unijeti Kristovu dobrotu: poniznost, ljubav, milosrđe, molitvu. Kao povezati Isusove 'norme' s današnjim životom? Današnji život je: moć, vlast, nezavisnost, raspolaganje tuđim životima, utjecaj medija na javno mišljenje, zavođenje i... Kontrast ovome je: samoobjava Boga u Isusu Kristu, koji postaje kamen temeljac „novoga neba „ i „nove zemlje“ – novoga svijeta. Od Isusa Krista božanska novost u svijetu je vezana uz *žrtvu i ljubav*, a ne uz *moć i silu*. Kristovo uskrsnuće vodi i nas prema uskrsnuću, prema vječnosti, bez suza, boli i smrti. Božja novost već sada je naša osobna ljubavna povezanost s Kristom. Sveti grad, novi Jeruzalem, silazi s neba od Boga među nas. Božja novost se ne očekuje samo za budućnost, nego je ona već sada u nama u sadašnjosti s Kristom, u Crkvi. Gdje god kršćani budu živjeli Kristovu ljubav, Crkva će biti nova i mlada. Crkva (je) treba biti „put k vječnosti.“ To je put novosti i mladosti Crkve. Jedino po našem svjedočenju ljubavi, Crkva će postati privlačna i vjerodostojna za mnoge i zauzeti mjesto koje joj pripada u društvu. Današnja civilizacija je, upravo, u krizi zbog nedostatka ljubavi. Riječ ljubav svedena je u okvir: seksualnosti, erotike i sentimentalnosti. Nedostatak ljubavi je na svim poljima: u braku, u obitelji, u radnim odnosima, na području politike i... Nema morala u cjelokupnom našem življenju. Kršćansko rješenje ove krize, barem teoretski, potpuno je jasno: čovjeku pojedincu treba omogućiti da bude *osoba*, prema drugome, ohrabriti ga da ljubi, da nije sramota ljubiti i pokazati ljubav, nego da ljubav jača njega, razvija njegove potencijale i omogućuje mu biti Božji. Proces ljubavi je proces oslobođenja u punom smislu, proces spasenja. Poznata je Augustinova izreka: „Odluči se za ljubav i radi što hoćeš.“ U ljubavi čovjek transcendirá sebe i ulazi u strujni krug Božje ljubavi. Nije Isusova zapovijed novost što govori o vrijednosti ljubavi. Novost je u tome što nas upućuje da ljubimo jedni druge kao što je on ljubio nas. Srž te novozavjetne Isusove poruke je objava Božje ljubavi prema nama. To znači da smo ljubljani prije nego što smo sami sposobni ljubiti. Kršćanin je samo onaj koji se odlučio predati ponudi Božje ljubavi. Cijelim svojim bićem, on treba, odgovoriti pozitivno na Božji poziv u Kristu. Ljubav preporáda čovjeka, čini ga novim čovjekom, daje mu sliku Isusova učenika. Življenje ljubavi kao božanske novosti nužno prolazi, teškoćama, križnim putovima – neprihvatanje, ismijavanje i proganjanje. Kršćanski život u svijetu treba pokazati: sućut, predanje, život za drugoga, uzajamno

poštovanje, pomoć, oprostjenje. Sve su ovo samo druga imena za ljubav, bez koje je uzaludno tražiti Boga u ovome svijetu. Jedina novost koju kršćanstvo može ponuditi ovome svijetu je nasljedovanje Isusa. Drugoga puta nema! U svijetu nasilja i iskorištavanja jedina alternativa, je izbor puta ljubavi. Božji svijet, moguće je ostvariti, samo opredjeljenjem za Boga i u Bogu jednih za druge. Samo tako moguće je surađivati na onom Božjem: evo, sve činim novo.

Pitanja za razgovor

- Koje gradove obilazi Pavao i Barnaba, na svom prvom misijskom putovanju?
- Zašto i kako postavljaju starješine po novoosnovanim zajednicama? 1. čitanje.
- Zašto je Antiohija povijesno i biblijski važna, važnija od drugih gradova?
- Zašto se Psalam 145 smatra Misijskim Psalmom?
- Što znače Ivanove riječi u Otkrivenju, da vidi novo nebo i novu zemlju? 2. čitanje.
- Što „Novi Jeruzalem“ Sveti grad, opremljen kao zaručnica znači za kršćane?
- Tko će biti na prijestolju novog Jeruzalema i kakav će život biti u njemu?
- Koju novu zapovijed Isus daje svojim učenicima na posljednjoj večeri?
- Koja je snaga i težina Isusovih riječi: „Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas?“
- Po čemu se Isusova zapovijed ljubavi razlikuje od zakona ljubavi u SZ?
- Što Isusova zapovijed ljubavi znači za nas kršćane danas i kako ju živjeti i provoditi u životu?
- Što ljubav znači u današnjem materijaliziranom svijetu?

Pitanja za razgovor

- Gospodine, daj da Crkva, vidljivi znak tvoje prisutnosti u svijetu, neprestano pruža jasno svjedočanstvo prema braći ljudima, te da te trajno proslavlja, molimo te!
- Gospodine, okrijepi snagom Duha Svetoga pastire svoga svetoga naroda da žive tvoju vjerodostojnost i da se nikada ne umore učvršćujući u vjeri one koje si im povjerio, molimo te!
- Gospodine, osnaži vazmenom radošću braću i sestre koji su lišeni ljudske ljubavi. Ne dopusti da samoća koja ih prati bude zapreka da spoznaju ljubav kojom ih ti ljubiš, molimo te!
- Gospodine, ojačaj vjeru u srcima naših mladih da pruže novo lice tvojoj Crkvi i svijetu u kojem žive, molimo te!
- Gospodine, nas ovdje sabrane, obdari snagom ljubavi svoje da te ljubimo u braći našoj, u onima koji nas ljube i u onima koji nas sude, molimo te!

Gospodine, potrebni smo: ljubavi istinske, ljubavi vjerne, ljubavi nesebične, ljubavi kojoj je umiranje jedina mjera i jedina cijena. Samo ljubav može pomiriti sve i prihvatiti sve, bez zlopamćenja. Ljubav sve zaboravlja i svemu se nada. Ogrij nam srce ljubavlju svojom. Amen!

Zaključak

Nova zapovijed: Isusov Zakon ljubavi. U današnjim čitanjima za službu Božju čitali smo, kako su apostoli pripovijedali tadašnjim kršćanima što je Bog po njima učinio: „*I poganima otvorio je vrata vjere*“ (Dj 14, 21-27). Preko uskrsnuća Gospodnjeg Bog poziva na međusobnu ljubav čitav ljudski rod: ne samo izabrani narod Izraela, nego i sve pogane – koji se klanjaju svojim krivim bogovima. U svim narodima dogodit će se to, da će „*oni biti narod njegov, a on će biti Bog s njima i otrt će im svaku suzu s očiju*“ (Otk 21, 1-5). Taj pravi Bog govori: „*Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge*“ (Iv 13, 31-35). Sve navedeno, redom, poziv je na „*ljubav, sveljudskog dosega i opsega*.“ Posljednje trenutke zemaljskoga života Isus provodi daleko od mnoštva, u zajednici najbližih. I tek pošto Juda izađe, Isus svojim

najbližima povjerava „zapovijed ljubavi. Isusova se ljubav može razumjeti samo srcem koje je spremno ljubiti. Možda još nismo razumjeli Isusovu ljubav. Isusova ljubav zabranjuje pravom vjerniku mržnju i ravnodušnost prema bilo kome bližnjemu: svaki čovjek je, kao Božje dijete, tvoj brat i tvoja sestra, moj brat i moja sestra, naš brat i naša sestra. Po tebi sve njih Isuse moramo ljubiti – one koji nas ljube, ali i one koji nas sude. Ti Isuse najbolje znaš da to nije lako. Iz ljubavi dao si svoj život, za svu našu braću i za sve nas. Zato, neka s Kristovim uskrsnućem uskrsnu i duše naše. „Zapovijed vam novu dajem.“ U čemu je novost Isusove zapovijedi? Zar može biti nova još i danas, nakon toliko vremena? Ako si postavljamo ovo pitanje, to znači da može. Novost je ono što oduševljava i izaziva našu znatiželju, što je nepoznato, ono što treba biti otkriveno. To je slučaj s Isusovom Zapovijedi: ona za učenike treba biti uvijek nova, oduševljavajuća. Isusova zapovijed je i za njegove vjernike – kršćane nova; kako nova, tako i teško dokučiva. Ona je 'prostor' u kojem tražimo „novost života.“ Zato je „nova zapovijed“ opomena da nam ona nikad ne postane starom, poznatom, jer samo nepoznato izaziva i potiče na novost. Istražujemo samo ono što je nepoznato i nedokučivo, a to želimo vidjeti, osjetiti i doživjeti. Samo 'novost' zapovijedi omogućuje njezinu životnost. Prije rastanka s učenicima ti nam, Gospodine, ostavljaš poziv ljubavi. U poziv ljubavi sažimaš sve svoje riječi, sve svoje propovijedanje. LJUBAV je prva riječ u školi nasljedovanja tvoga puta. Tvoj se učenik prepoznaje po snazi ljubavi. Potrebni smo svi, Gospodine: ljubavi istinske, vjerne, nesebične, ljubavi s kojom umiremo za druge. Draga braćo i sestre – ne bojmo se Kristove ljubavi! Postoji i drugo ime za ljubav: sućut, predanje, život za drugoga, uzajamno poštovane, pomoć, oprostjenje. A mi to sigurno možemo. Samo ljubav može pomiriti SVE (i prijatelja i neprijatelja) i prihvatiti sve. Isus je naš program obnove! Amen!